

# За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 26 (106)

Виходить раз на тиждень.

П'ятниця, 1 липня 1983 року

Ціна 1 коп.

## ЗА УМИ І СЕРЦЯ ЛЮДЕЙ

### З ЗАГАЛЬНОІНСТИТУТСЬКИХ ПАРТІЙНИХ ЗБОРІВ

Як ми уже повідомляли, 23 червня ц. р. відбулись відкриті загальноінститутські партійні збори, на яких обговорено підсумки роботи червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання партійної організації вузу по дальшому вдосконаленню форм і методів ідеологічної і масово-політичної роботи. З доповіддю виступив секретар парткому інституту тов. Мельник І. Г.

Значною політичною подією в житті нашої партії, — сказав доповідач, — став Пленум ЦК КПРС, який відбувся 14—15 червня ц. р. в м. Москві. З доповіддю «Актуальні питання ідеологічної, масово-політичної роботи партії» виступив на Пленумі член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС тов. К. У. Черненко. В доповіді висунута і всебічно обґрунтована цільова настанова ідеологічної роботи: «...наша партія виходить із того, що формування нової людини — не тільки важлива мета, а й необхідна умова комуністичного будівництва».

Глибокий аналіз сучасного етапу розвитку нашого суспільства — етапу розвинутого соціалізму — дав можливість сформулювати основні завдання ідеологічного і практичного плану, вказати шляхи і засоби їх вирішення, поставити конкретні вимоги щодо організації і проведення масово-політичної роботи з різними категоріями радянських людей, в тому числі і з молоддю. Головне завдання ректоратів і паркомів — «...постійно турбуватися, щоб в кожному вузівському колективі панувала атмосфера творчого пошуку, взаємної поваги і вимогливості, нетерпимості до будь-яких порушень законності і моралі».

На пленумі з великою промовою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Ю. В. Андропов. Діловитість і конструктивний характер обговорення, глибина і всебічність піднятих питань, їхня актуальність, більшовицька прямота і відвертість, оптимізм, аргументованість і вагомість положень і висновків, що випливають з реальної оцінки стану справ — ось характерні риси промови тов. Ю. В. Андропова.

Завдання партійної організації інституту, — сказав далі тов. Мельник, — добитися того, щоб кожен комуніст глибоко і ґрунтовно вивчив матеріали Пленуму і доніс його ідеї і положення до серця й розуму (кожного) студента, кожного викладача і співробітника. Найголовніше ж для нас, без вагань і розкачки приступити до реалізації вказівок Центрального Комітету КПРС в області ідеологічної і масово-політичної роботи.

Які ж головні завдання в ідеологічній роботі, що стоять перед партією в сучасних умовах? В промові тов. Ю. В. Андропова їх виділено шість. Найголовніша з них — підняти ідеологічну, виховну, пропагандистську роботу на рівень тих великих і складних завдань, які вирішує наша партія в процесі вдосконалення розвинутого соціалізму. Це обумовлюється як внутрішніми, так і зовнішніми умовами, а саме — зростання свідомості, культури радянських людей, їхніх духовних запитів, різке загострення ідеологічної боротьби на світовій арені.

«Партійні комітети всіх рангів, кожна партійна організація, — відзначав в своїй промові на Пленумі товариш Ю. В. Андропов, — повинні зрозуміти, що при всій важливості інших питань, якими їм доводиться займатися (господарських, організаційних і інших), ідеологічна робота все більше висувається на перший план».

Партком інституту проводить і проводить певну роботу по перебудові ідеологічної і політико-виховної роботи. Проте слід відверто сказати, що ця перебудова, як і в цілому по країні, про що було сказано на черговому Пленумі ЦК КПРС, провадилась недостатньо цілеспрямовано і енергійно. Все це призводило до переважання комуністичних партійних і громадських дорученнями, породжувало формалізм в роботі, засідателівську метушню тощо.

Одним з головних питань виховання у вищій школі, як підкреслювалось на Пленумі, є підвищення ідейного впливу на молодь через викладання суспільних дисциплін. Для підвищення цього впливу варто не лише одного авторитету марксистсько-ленінської науки, а й чіткості власної ідейної позиції викладача, «привабливості пошукової думки, моральна привабливість особистості».

На жаль, відвідування занять суспільствознавців, відгуки студентів свідчать про те, що не завжди на лекціях і семінарських заняттях працює на комуністичне виховання ідейна позиція окремих викладачів.

Партійна організація інституту, — відзначив далі тов. Мельник, — не завжди проявляє вимогливість до підбору і розстановки кадрів викладачів, є серйозні недоліки в організації партійного і комсомольського політнавчання. Є багато невирішених питань, пов'язаних з поліпшенням політичного інформування: навчання політінформаторів, організація проведення єдиних політднів, політінформування в період сесій і канікул тощо. Над вирішенням усіх

цих питань нам належить працювати в наступному навчальному році.

В своїй доповіді товариш Мельник зупинився також на правовому і трудовому вихованні студентської молоді, на підвищенні загальної успішності і її якості, на організації дієвого соціалістичного змагання. Глибоку занепокоєність викликає у нас відсутність студентів стаціонару Аналіз відраховувань показує, що близько 70 проц. відсіву складають студенти, відраховані з інституту за порушення, прямо чи посередньо обумовлені недоліками виховної роботи. На закінчення своєї доповіді тов. Мельник сказав: — Для того, щоб успішно виконати завдання, поставлені перед нами червневим (1983 р.) Пленумом ЦК КПРС, нам необхідно проїнятися духом вдосконалення стилю роботи, перш за все, неухильно добиватися єдності слова і діла, розвитку ініціативи і підвищення виконавської дисципліни, відповідальності кадрів за виховний ефект господарської діяльності, реалізації положень і висновків в доповіді Ю. В. Андропова про те, що «формування свідомості комуністів і всіх громадян нашого соціалістичного суспільства — це справа не тільки професіоналів-ідеологів, пропагандистів, робітників засобів масової інформації. Це справа всієї партії». Практично це означає, що кожен комуніст, яку б посаду він не займав, зобов'язаний вести ідеологічну і масово-політичну роботу в своєму трудовому колективі на рівні вимог червневого Пленуму ЦК КПРС;

парткому і ректорату необхідно виробити ефективну систему організації і управління ідейно-виховною роботою з студентами, викладачами і співробітниками; головною ланкою ідеологічної і масово-політичної роботи з студентами є наставники академічних груп. Тому нам необхідно створити кураторам всі умови для роботи, звільнивши їх від інших доручень, наділити відповідними правами і повноваженнями організаторів і керівників студентських груп; необхідно підвищити відповідальність керівників і партгрупоргів кафедр, відділів служб, наставників і активу груп, усіх комуністів за рівень політичної свідомості і трудової активності колективу;

треба поліпшити на всіх структурних рівнях планування і організацію ідеологічного забезпечення основних видів діяльності вузу і підрозділів. Товариш Мельник висловив впевненість в тому, що комуністи, весь колектив Вінницького політехнічного інституту докладе всіх зусиль для успішного виконання постанови червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, положень і висновків в доповіді на Пленумі Генерального Секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова.

На трибуні професор кафедри політекономії В. О. Птушенко.

В арсеналі засобів виховання людини комуністичного майбутнього велика роль відводиться вищій школі. І особлива роль в цій справі, — сказав товариш Птушенко, — відводиться суспільним наукам.

В нашому інституті працює чисельний загін суспільствознавців, здатний вирішувати ряд теоретичних і практичних проблем, перш за все регіонального характеру. Тому доцільно на кафедрах переглянути, виходячи з вказівок червневого Пленуму ЦК КПРС, плани науково-дослідної роботи, наблизивши всю тематику досліджень до практичних, реальних завдань, що вирішуються партією на сучасному етапі. Мова іде перш за все про дослідження проблем, пов'язаних з підвищенням ефективності виробництва, переводу його на переважно інтенсивний тип розвитку, про впровадження нових форм організації і оплати праці, про вдосконалення управління виробництвом в зв'язку з створенням агропромислових ооєднань, про подальше вдосконалення всього господарського механізму.

Товариш Птушенко вказав також на необхідність раціоналішого підбору викладацьких кадрів, посилення партійного керівництва кафедрами суспільних наук.

Про підвищення ефективності ідеологічної роботи, включаючи контрпропаганду та дієвість інститутської преси, говорили в своїх виступах декан по роботі з студентами-іноземцями В. В. Степурін та завідуючий кафедрою політекономії Б. І. Пономаренко.

Однією із складових частин комуністичного виховання молоді є естетичне виховання. Наші майбутні інженери, — сказав в своєму виступі завідувач кафедрою обчислювальної техніки професор О. П. Стахов, повинні нести високу культуру в маси, а значить повинні самі бути високоосвідченими людьми. Настала пора і в технічних вузах ввести в учбові плани викладання етики і естетики.

З обговореного питання партійні збори прийняли відповідне рішення.

## Голосуємо за мир

25-го червня в день урочистих проводів до лав Радянської Армії студенти ВПІ за закликом Вінницького міського комітету ЛКСМУ проголосували за мир.

В анкеті «Я голосую за мир» студенти розповідають про те, що спонукало їх взяти участь в цій антивоєнній акції.

Ось декілька конкретних висловів:

**А. Плетушенко:**  
— Мир — це найдорожче, що є у людей і що їм необхідно зберегти. Збережемо мир, збережемо цивілізацію людей.

**А. Покотило:**  
— Людина створена для щастя, як птах для польоту. Без миру немає життя, немає щастя, тому голосую за мир.

**К. Костерей:**  
— Жахи другої світової війни, фашистські концтабори, масове знищення людей не повинні ніколи повторитись.

**М. Кротенко:**  
— Я йду на службу, щоб захищати нашу Батьківщину від підступів імперіалізму. Готовий віддати життя за щастя моєї Вітчизни.  
**Матеріали до друку підготувала Н. ГОРБАЧУК.**

## ПРОЩАЛЬНА ПОРА

Юність проходить, не повернувшись назад. В житті так багато вибрав свій путь, Дружбу студентських днів.

Випускники. Який вуз не пишастесь ними? По всієї країні їх сотні тисяч. Це ціле покоління завзятих, талановитих і турботливих, закоханих в свою професію, загін будівників комунізму.

Завтра в нашому інституті відбудеться урочистий вечір, присвячений студентам-випускникам. Це вже стало традицією. Щопрошати гарно одягнені, з пишними букетами квітів, збираються випускники в актовому залі інституту. І якесь щемляче, хвилююче почуття закрадається в серце. Широко дивляться студенти своїм великим очам, вслуховуються в їхні останні напутні слова. Гул овацій і усміхнене обличчя ректора. Ще вчора він здавався таким суворою, а сьогодні по-домашньому простий і теж трішки схвилюваний.

Так, це вже стало традицією. Завтра знову пролунає останній дзвінок, настане пора прощання з

студентською юністю, а попереду все життя, багато різних подій. Та цей день для випускників особливий, головний, незабутній.

Невже це все? Хіба більше не зустрінемося в аудиторії чи в гуртожитку? Не підемо разом на екскурсію чи в турпохід? Не поїдемо на студентську будову? — Ну навіщо ж плакати? Це ж щастя, — заспокоюватиме схвилюваних дівчат хтось з викладачів. — Радіти треба. Попереду стільки цікавого, захоплюючого.

Завтра знов проведуть дзвінок. Прощальний. Юнаки і дівчата розстануться з інститутом і підуть у самостійне життя, щоб знаннями, набутими у вузі, своєю працею примножували багатства рідної Вітчизни, будували комуністичне суспільство. І кожен з них в цей незабутній і радісний день з особливою гострою відчуває, як дороге все, що пов'язане з студентськими роками.

Тож щастя і успіхів вам у житті, друзі! Будьте гідні, ми знаємо радянського інженера, керівника і організатора виробництва!

**С. ФЕДОВ, наш. кор.**

## Звітують дипломанти

Ось і завершився один з напружених і найвідповідальніших періодів в житті кожного студента — захист дипломних проектів.

Державні екзаменаційні комісії (ДЕК) очолювали провідні спеціалісти відповідних галузей народного господарства. В період роботи ДЕКів відбувся Пленум ЦК КПРС, присвячений питанням посилення ідеологічної роботи, та сесія Верховної Ради СРСР. Ці важливі події в житті нашої країни сприяли проведенню роботи ДЕКів на високому ідейно-політичному рівні і спрямували нове поповнення інженерно-технічних працівників на виконання завдань, визначених рішеннями партії та уряду.

Відрадним є те, що кількість реальних дипломів росте з кожним роком. Ці дипломні проекти виконані на основі реальних вихідних даних, одержаних під час переддипломної практики. На енергетичному факультеті дипломні проекти студентів А. Дереневського, О. Черкасова, О. Сидорчука, В. Головатюка (спеціальність «Електростанції») виконувались за замовленням підприємств, а дипломна робота А. Дереневського «Розробка електромагнітного фільтра для очистки промислового конденсату потужністю 1000 куб.м./год.» частково впроваджена на Черкаській ТЕЦ з економічним ефектом 72,5 тисяч крб. в рік.

Особливо варто відзначити виконання комплексних дипломних проектів. Так, студент М. Ратушний спроектував систему електропостачання Вінницького хімічного заводу імені Я. М. Свердлова, а С. Беспалов на базі одержаного ним авторського свідоцтва розробив систему компенсації емнісних струмів в

цих мережах, яку кафедра енергетичних систем планує впровадити в згаданому підприємстві в 1984 році.

Комплексну дипломну роботу з розробки технічних пропозицій по підвищенню ефективності і надійності електричних мереж виконали студенти І. Войтко та С. Жашук (спеціальність «Електричні мережі і системи»).

При виконанні всіх дипломних проектів використовувалась сучасна обчислювальна техніка, і студенти енергетичного факультету разом з дипломом одержують посвідчення про те, що вони мають навички самостійної роботи з основ програмування на електронно-обчислювальних машинах.

Разом з застосуванням стандартних програм для розрахунку оптимальних режимів багато студентів розробили свої програми для вирішення поставлених завдань. Успішно пройшов захист дипломних проектів і на факультеті автоматичної і обчислювальної техніки. На кафедрі АСУ дипломи захистили всі 45 дипломантів, з них 37 одержали «відмінно», а 7 чоловік — дипломи з відзнакою. Всі дипломні проекти реальні. Всі студенти при розрахунках використовували електронно-обчислювальні машини.

Особливо цікавими з наукової і практичної точки зору були проекти В. Голубевої, А. Борзницького, В. Коренчука, В. Руденського, Т. Замороки, М. Білана, Н. Паланського, М. Черкаса, А. Касьянського, С. Алпатової. Ці проекти виконані під керівництвом доктора технічних наук професора І. В. Кузь-

(Закінчення на 2-й стор.)

## Працюємо по-ударному

Всім приємно ходити гарними, упорядкованими вулицями, всі ми користуємося послугами міського транспорту, тому слухачі підготовчого відділення інституту гаряче відгукнулися на заклик міськвиконкому допомогти в будівництві нової трамвайної лінії по вулиці Келецькій. Швидко були організовані бригади, підготовлений інвентар для роботи.

Завдання було складне — в стислі строки викопати 20 ям загальним об'ємом 20 куб. м. м. кожна.

Комсомольці вирішили

закінчити роботу раніше встановленого терміну. Фізична і виробнича закалка сприяли вчасному виконанню завдання.

Керівник роботи, начальник господарського відділу інституту тов. І. М. Ткачук із задоволенням розповідає про роботу хлопців з підготовчого:

— Молодці, працювали по-стахановськи, по-комсомольськи.

**Е. СТРАШЕВСЬКИЙ,**  
зав. підготовчим відділенням,  
**Д. МЕЛЬНИКОВ,**  
секретар парторганізації.

## Звітують дипломанти

(Закінчення. Початок на 1 стор.).

міна, кандидатів технічних наук доцентів Л. М. Кошека, Л. А. Шарейка, В. Н. Лисогора, В. А. Северілова та кандидата технічних наук старшого викладача А. В. Колесника.

Роботи цих випускників присвячені актуальним питанням автоматизації дослідження психофізіологічного стану людини-оператора і групи операторів в АСУ, розробці тренажерів для навчання операторів, дослідження і розробки оптимальних структур обчислювальних мереж і мереж передачі даних, розробки автоматизованої системи управління міським електротранспортном, обґрунтування і розробки автоматизованої системи наукових досліджень. Ці дипломні проекти рекомендовані Державною екзаменаційною комісією на конкурс. Так само успішно захистились дипломанти інших кафедр факультету, а також радіотехнічного, машинобудівного та інженерно-будівельного факультетів.

**А. ВАСЮРА,**  
**М. СВИРИДОВ.**

На знімку зліва направо: слухачі четвертої групи В. Мосенз, В. Орлов, В. Дмитренко і П. Кравчук за роботою.

## Запорука успішності

Подвоїти, потроїти зусилля у боротьбі за високу ефективність виробництва — такою є настийна вимога часу, найголовніше завдання трудових колективів, кожного працівника. На кожному підприємстві, установі, організації наявні внутрішні резерви зростання. Насамперед, це зміцнення трудової дисципліни і порядку. На скільки важлива і актуальна ця проблема, видно хоча б з того, що через прогули, неявки та інше втрачається багато людоднів; кожна хвилинка робочого часу по країні дає результати денної праці приблизно двохсот тисяч робітників.

Сучасні студенти — це майбутні організатори соціалістичного виробництва, керівники цехів, інженери, тобто ті люди, від яких залежатиме ефективність виробництва. Виховання у них почуття відповідальності за доручену справу, дисципліни праці — одне з головних завдань, яке ставить на сьогоднішній день партійна організація і деканат інженерно-будівельного факультету. В минулі роки з причин об'єктивного і суб'єктивного характеру наш факультет дещо відставав від середніх показників навчання по інституту. Тому з самого початку навчального року партійної організації і деканат взяли курс

на зміцнення трудової дисципліни серед студентів, попередження правопорушень, які процвітали на факультеті. Так, за 1981—1982 навчальний рік їх нараховується 11. Партійна організація проаналізувала становище, розробила відповідні конкретні заходи по вихованню правової свідомості серед студентів, ці заходи на сьогоднішній день втілюються в життя. В березні цього року дане питання слухалося на засіданні парткому, де було звернуто увагу партійної організації, деканату на вдосконалення роботи по попередженню правопорушень, виховання у студентів комуністичного ставлення до своїх обов'язків. За пройдений час значно поліпилася робота по правовихованню. Були прочитані лекції серед студентів на тему «Закон і ми» викладачем кафедри охорони праці тов. Г. В. Горшечниковим. На семінарі кураторів, викладачів поділилися методами виховної роботи куратори кращих груп по успішності і поведінці. Оформлені стенди і куточки правопорядку в корпусі факультету і гуртожитку.

Поряд з виховними заходами активізував роботу і деканат по адміністративній лінії. Жоден факт порушення правопорядку і трудової дисципліни не про-

пускався без покарання. За цей навчальний рік було відчислено з інституту 24 студенти, за порушення правил соціалістичного співжиття винесено суворі догани 14 студентам, значно поліпшено індивідуальну роботу серед студентів. Товариський суд розглянув 5 справ.

З боку партійної організації поліпилось керівництво громадськими організаціями. Взаємодія цих заходів дала свої наслідки. Значно скоротилися прогули занять на факультеті; в строки, встановлені кафедрями, йшла здача курсових проектів і підготовка до дипломного захисту, і найосновніше — знизилась кількість правопорушень.

Відповідно до рішень листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС партійна організація інженерно-будівельного факультету в своїй повсякденній роботі і надалі удосконалюватиме форми і методи виховної роботи серед студентів і викладачів в дусі діловитості і принципності, неприхильності до порушників громадського порядку, дисципліни і організованості колективу, здатного вирішувати поставлені перед ним завдання.

**В. КАЗМІРЧУК,**  
голова комісії по попередженню правопорушень на інженерно-будівельному факультеті.



## За лаштунками антикомунізму

# ПІДБУРЮВАЧІ ВІД РЕЛІГІЇ

Хто і з якою метою намагається видати кривавого ката за священномученика.

Загострення з вини американського імперіалізму міжнародного становища на рубежі 80-х років зумовило посилення антикомуністичної апресивності цілого ряду підрозділів буржуазної надбудови, в тому числі і клерикалізму. При цьому певне місце в ідеологічних та політичних підступах реакції проти соціалістичної співдружності відводиться й зарубіжним уніатським решткам, які відмовилися визнати рішення Львівського собору 1946 року про скасування Брестської унії. Нині вони живітють на Заході під обłudною назвою — Українська католицька церква (УКЦ).

Останнім часом з метою підбурювання зарубіжних уніатів і заохочення їх до антирадянської діяльності вороги нашої країни пускають у хід вигадки про існування якоїсь міфічної «катакомбної католицької церкви» на Україні, віруючі і священнослужителі якої начебто зазнають жорстоких переслідувань.

Говорячи та пишучи про «українську церкву», дізнаючись антикомуністи та клерикально-буржуазна преса мають на увазі колисьню преко-католицьку (уніатську) церкву Західної України. При цьому намагаються видати її, всупереч загальновідомим історичним фактам, за «уособлення» українського народу, твердять, будімо впродовж віків, тобто мало не з моменту введення хри-

стіянства в Київській Русі, вона «охороняла» його духовну культуру, незалежність, виступала проти іноземного поневолення, що «спокоєвічна віра українського народу — католицька».

Іноді доходять до смішного. Так, на одному зборіщі василіан — ченців уніатського чернечого ордену — було висловлено «жаль, що не змогли приїхати на нього члени василіанського чину з українських земель». Хоч, як відомо, на Україні «членів» такого «чину» немає. Це не що інше, як підступний спосіб для поширення вигадок про існування «катакомбної уніатської церкви» на Україні.

Іншим разом прозвучало звернення до зарубіжних уніатів наслідувати «святого священномученика Йосафата», який нібито має бути взірцем любові до святої церкви.

Подібних підбурювальних закликів можна було б навести чимало. В зв'язку з цим варто згадати тих, хто і для чого створював грезвісну уніатську церкву та ким був отой «священномученик Йосафат».

Друга половина XVI століття була важким періодом в історії українського народу. Більшу частину земель України загарбали польські феодалі.

Безправ'я, тяжке економічне становище, національний гніт штовхали українських трудящих на боротьбу проти загарбників. Так, у 1591 році на Правобережній Україні спалахнуло селянсько-козацьке

повстання під керівництвом Косинського. Повстанці звернулися з проханням до уряду Росії прийняти їх у своє підданство.

Поразка повстання і загибель Косинського не змогли зупинити боротьбу українського народу за національне визволення. В 1594—1596 роках нове повстання охопило Правобережжя України та частину Білорусії. Очолив його Северин Наливайко. Лише використання класово розшарування серед козаків, польському урядові з великими труднощами вдалося придушити збройну боротьбу українців та білорусів.

Часті повстання спонукали правлячу верхівку шляхетсько-магнатської Польщі шукати ідеологічних засобів для посилення своєї влади на загарбаних територіях. В умовах середньовіччя одним з таких засобів була релігія, і саме католицизм. Намагаючись повернути українців до католицизму, шляхетсько-магнатські кола прагнули створити, з одного боку, сприятливі умови для їх ополчення, а з іншого — уярешкодити об'єднання України з Росією, оскільки ця віра, тобто католицька, внесла б у взаємовідносини між українцями і росіянами релігійні чвари.

Проте всі спроби насадити католицизм на Україні закінчувалися поразкою. На католицизм переходила лише верхівка панівних класів. Селяни, козаки, міське населення трималися православної віри, вбачаючи в ній символ духовної незалежності від

загарбників.

Слід підкреслити, що опір католицькій експансії за своєю суттю був класовою боротьбою пригноблених мас проти експлуататорів. Ця форма класової боротьби була зумовлена причинами соціально-політичного та історичного характеру. Католицизм був віросповіданням польських магнатів і шляхти, а також частини українських феодалів, тобто являв собою, як відзначав Ф. Енгельс, ідеологію панівних класів.

За цих умов боротьба проти католицизму, за збереження православ'я мала прогресивне значення, вона була спрямована проти ідейної опори панівних класів і об'єктивно служила справі взаємозближення й єднання російського, білоруського та українського народів. «...Вияв політичного протесту під релігійною оболонкою, — писав Володимир Ілліч Ленін, — є явище, властиве всім народам на певній стадії їх розвитку...»

Щоб зламати опір насадженню католицизму, до Польщі були запрошені єзуїти. Вони й запропонували замість безпосереднього ополчення ввести унію, тобто об'єднати православну церкву України і Білорусії з католицькою. Передбачалося за православними залишити їхні обряди, отже, створити для них видимість, ніби все залишається по-старому, окрім того, що від них вимагається визнати зверхність над собою римського папи. Це мало полегшити введення унії, зробити її перші практичні наслідки менш помітними. Таким чином, за планами єзуїтів, унія мала бути тією похилою площиною, ступивши на яку, православне українське і білоруське населення Речі Посполитої повинне було скотитися до повного ополчення. Іншими словами, унія була відоме ремство обуреного

задумана як міст, через який православні мали перейти в католицизм.

У жовтні 1596 року в Бресті частина верхівки православної церкви зрадила віру своїх предків і підписала унію з Римом. Так виникла уніатська церква. З цього видно, що твердження західних клериків та уніато-національного охвістя, що «споконвічною вірою українського народу є католицька», не витримують ніякої критики.

Унію запроваджували кривавим насильством. Про засоби, які використовували шляхта й уніати, писав російський резидент Голембовський в листі до польського примаса: «Забувши страх божий, вони в'їжджають верхи в церкву, стріляють у вітварі та ікони, рвуть їх і ламають хрести; на духовних і світських людей вони нападають у церквах і на смерть убивають...»

ОСОБЛИВОЮ жорстокістю поміж уніатів відзначався Йосафат Кунцевич, єпископ Полоцька. Литовський канцлер Лев Сапега в одному з листів так характеризував його: «Не один я, але й інші гостро засуджують те, що ксьондзь-владика полоцький занадто жорстоко почав поводитися в справах віри і дуже набрид і остогид народові, як у Полоцьку, так і скрізь».

Знищення Йосафата Кунцевича над тими, хто не хотів приєднатися до унії, набули такого розмаху, що навіть державні діячі Речі Посполитої, побоюючись нових повстань, змушені були стримувати його, нагадувати про обережність. У листі до нього Сапега писав: «Признаюся, що і я сам заходився коло унії... але мені ніколи й на думку не приходило, що ви будете притягати до неї такими насильницькими засобами... Хіба вам не-шими словами, унія була відоме ремство обуреного

народу і виявлене ним бажання краще прийняти турецьке підданство, ніж терпіти такі утиски?... Керуючись не стільки любов'ю до ближнього, скільки, суєтою й особистими користями, ви зложиванням своєю владою, своїми вчинками... запалили ті небезпечні іскри, які всім нам погрожують згубною й нищівною пожежею».

Бажаючи вислужитися перед своїми римськими і варшавськими хазяями, Кунцевич дедалі більше скаженів. Він заковував православних у кайдани, кидав їх у ляхи.

«Богоугодні діяння Йосафата Куцевича закінчилися тим, що повстали жителі Вітебська вбили ката і, прив'язавши до його шиї камінь, кинули труп у хвилі Двіни».

І ось цього ката, звірства якого жахали навіть представників польської знаті, католицька церква оголошує «святим» — «за апостольські труди на користь унії».

Зарубіжні уніати курять фіміам Кунцевичу, валяються емігрантських священників виховувати на його прикладі молодь покоління українців за кордоном, щоб «у слушний час евангелізувати» населення України.

Проте марні надії. Український народ добре пам'ятає зрадницьку діяльність уніатської ієрархії, і ніяким зарубіжним апологетам уніатства не вдасться виправдати антинародну, антиукраїнську суть уніатської церкви — креатури і знаряддя чужоземних загарбників.

(За матеріалами центральної преси.)

**В. о. редактора**  
**Г. ПОЛИВАНИЙ,**